

Schod za schodem, výstup do kopce podél zeleného zábradlí. Zrychlený dech a červené tváře. Dotek dvou dlaní, prsty propletené jako něžný příslib.

Jolana si vůbec neuvědomovala chlad listopadového podvečera ani temné šumění stromů ve větru. Narůstala v ní nervozita.

Jak tohle setkání dopadne?

Před odchodem z domova si oblékla novou šedivou bundu, kterou si koupila i přesto, že se jí moc nelíbila. V obchodě neměli zrovna velký výběr – buď tahle, nebo podobná, divně tmavomodrá. Ta připomínala blůzu od montérek, kterou nosil otec, když ryl zahradu.

Jolana ale věděla, jak nudnou šedou barvu oživit. Za pár večerů si upletla dlouhou červenou vlněnou šálu a k ní klobouček s ohrnutým okrajem. Věděla, že to byl dobrý nápad, protože při setkání se na ni obdivně dívaly oči mladého muže. Možná byl ten pohled zamyšlený, nebo pátravý?

Horský park, schod za schodem v pravidelném tempu, sladěný dech. On kráčel zlehka, střídal dlouhé nohy, jako by si neuvědomoval strmé stoupání. Jolana ale musela přidat do kroku, aby mu stačila.

Dnes se se mnou rozejde, pomyslela si.

Skoro dva týdny se neozval, tedy přesně dvanáct dní, čtrnáct hodin a padesát dva minut. Nepotkala ho ani ve městě, ani minulý týden na diskotéce. Čekala na telefon, ohlížela se, když odcházela ze školy, protože věděl, kdy jí končí vyučování. Doufala, že ho uvidí na rohu ulice. Pokaždé ji však čekalo trpké zklamání. Tak se zamilovaný muž přece nechová. Touha po jeho objetích ji až bolela. Cítila se jako nemocná, bez energie, zatrpklá. I když se

tomu bránila, tak ji to ničilo a začínala si namlouvat, že udělala chybu, když podlehla jeho přemlouvání a vyspala se s ním.

Možná mu měla odolávat déle. Tak to sice vidí dneska, ale tehdy ležela v jeho pevném objetí a už nebylo cesty zpět. Nechtěla ho ztratit, a tak se potácela mezi odmítnutím intimnosti a rozhodnutím podlehnout jeho touze. Zradilo ji její vlastní tělo, přestala se bránit a nechala se zlákat k milostné hře.

Od té doby už uplynul celý měsíc, sešli se víckrát. Rychlé milování v podzemním klubu nebo v přírodě a jednou dokonce v bytě jeho rodičů. Byla na sebe hrdá, že konečně dospěla v ženu a poznala tajemství, o kterém si kdysi šepaly s kamarádkami. Ale tak dlouhá pauza... Nebyl jediný, kdo o ni projevil zájem, a tak dobře věděla, že zamilovaný mladík se chce scházet pokud možno každý den. Július byl jiný... a zároveň první, kterému dovolila všechno.

Snažila se ovládnout vnitřní třes. Po tom všem ho nechce ztratit... po těch týdnech nejistoty, než se konečně rozhoupal. Celou ji omámil, nemohla spát, nemohla jíst, ve dne v noci myslela jen na něj. Pohled, kterým se na ni díval, ji připravoval o klidný spánek. O duševní klid.

Vyšlapané schody přibývaly a ty před nimi jí připadaly, že vedou do nebe. Na obloze se válely těžké šedivé mraky, ponuré jako její obavy z dnešního setkání.

„Nechceš si chvílku vydechnout?“ zeptal se, když na chvíli zastavil a uviděl Jolaniny červené tváře. Opřel se o zábradlí a přitáhl si ji k sobě.

„Chci,“ přikývla.

Přitulila se k němu a zhluboka si povzddechla. Naklonil se k ní, aby jí přitiskl na rty nedočkavý polibek.

Znova ji ovládl ten opojný pocit, při kterém ztrácela půdu pod nohama. Jakmile ji objal, cítila závrať z blízkosti jeho těla.

„Dlouho ses neozval,“ zašeptala se smíšenými pocity.

Pohládl ji po vlasech. Potom zabořil prsty do hustých kudrn a chvíli si s nimi hrál. Přivřela oči.

„Byl jsem v jednom kole, kolega padnul s chřipkou,“ vysvětlil jí.

Vzpomněla si na dlouhé dny plné marného čekání. „Mohl ses zastavit alespoň u školy, na chvíličku...“, řekla smutně.

„Říkala jsi, že máš přísnou mámu, nechtěl jsem ti dělat problémy.“

„Máma po vyučování ke škole nechodí,“ odpověděla klidně.

Co bude dál? Přitulila se k němu. Vychutnávala si jeho blízkost, vůni a doteky.

Bude si to moct vychutnávat i za týden? Co bude dělat, když jí teď řekne, že se s ní rozchází?

Prudký závan větru rozvířil prach a suché listí na schodech. Napjatě čekala, co uslyší.

„Víš, přemýšlel jsem,“ ozval se po chvíli. Z paniky se jí prudce rozbušilo srdce a ucítila bolestivou křeč v žaludku. Přivřela oči. „Co kdybychom se vzali?“ zeptal se.

Jolana zkameněla v němém úžasu. Okamžitě otevřela oči a pár vteřin jen zírala před sebe. Pak se od Júlia trochu odtáhla. Překvapeně se na něj dívala a v rozšířených zorničkách měla neskrývaný údiv.

„Ty se se mnou chceš oženit?“ vydechla nevěřicně. Asi se bude muset štípnout do ruky, jestli se jí to nezdá. „Vždyť... ses skoro čtrnáct dnů neozval. Proboha... a co na to tvoji rodiče? Vždyť mě neznají! A naši... naši by mi to určitě nedovolili.“ Zase v ní narůstala panika, ale teď z úplně jiného důvodu než před chvílí.

„Můžeme se vzít tajně,“ navrhl. „Na nějakém krásném tichém místě. Nikdo o tom nemusí vědět. A na seznámení s rodiči bude dost času potom.“

V hlavě se jí promítlo těch pět měsíců jejich známosti. Nádherné procházky, tancování na diskotékách, tulení se v přítmi kina... A ukradené chvílky milování.

Tělem jí projel pocit štěstí jako elektrický výboj. Vůbec netušila, že ji tak miluje!

„Bože, já vlastně nevím, co na to říct.“ Jolanina tvář se rozzářila. Samozřejmě že si tě chci vzít, ale...“ zarazila se. Myslí to vážně. Takový bláznivý, zbrklý nápad! „Je to tak nečekané... Panebože! Nechci, aby sis myslél, že z toho nemám radost, ale... Jak tě to vůbec napadlo?“ Cítla se jako v transu, jako v jiném světě.

S úsměvem ji objal. „Nebude to skvělé, až budeme manželé?“

Jolaně se z pohledu jeho zelených očí a z nadšeného tónu jeho hlasu zatočila hlava. Manželé! Oni dva se budou moct nazývat manželi. Neuvěřitelné! Celá se až zalykala přívalem citů. Aby byl její milý spokojený, je pro něj ochotná udělat cokoli.

Protože jeho štěstí bude i její.

„Jak bys to chtěl udělat?“ rozpráhla ruce s pocitem, že se jí to jen zdá.

„Neboj se, o všechno se postarám,“ pohladil ji prstem po tváři.

Znova přivřela oči. V tom okamžiku se jí před očima objevil obraz mámy. Ta by s jejich svatbou určitě nesouhlasila, rozhodně, a o tátovi ani nemluvě. Kdyby jim o tom řekla, určitě by jí zakázali se s Júliem vídat a nikam by ji nepouštěli. Kdo to kdy viděl, vdávat se ještě na střední škole! Mámin argument by zazněl jen jednou, ale o to důrazněji. Tyhle máminy zákazy... Ale po svatbě už na ni nebudou platit.

„Ale mně bude osmnáct až v lednu,“ připomněla mu. „Do té doby nemůžeme nic dělat.“

„Já vím,“ usmál se Július. „Za těch pár měsíců všechno zařídím. Víš,“ objal ji pevněji kolem pasu, „nikdo nemusí nic vědět. Vezmeme se mimo město, v nějaké vesničce v okolí. Bude to hrozně romantické. Určitě se ti to bude líbit.“